

πιστήμας καὶ γλώσσας καλῶς, εὗρισκεν οὐχ ἥττον εἰς ἐκείνας μόνον τὰς ἀναγνώσεις εὐχαρίστησιν, αἵτινες ἠδύναντο τὸ πνεῦμα τῆς δι' ὑψηλοτέρων θεωριῶν νὰ ἀπασχολῶσιν. «Ὅτε ποτὲ ὁλόκληρος ἡ οἰκογένειά τῆς ἐπορεύθη εἰς τὸ κυνήγιον, ἔμεινε μόνη εἰς τὸ γραφεῖον τῆς. Ὁ αὐλάρχης τῆς ἡγεμονίδος Ἐλισάβετ ἠρώτησεν αὐτήν. «Πῶς ἄρα ἠδύνατο νὰ προτιμήσῃ τὴν μοναξίαν τοῦ ὠραίου ἐκείνου κυνηγίου». Ἰδέ, εἶπε, δεικνύουσα αὐτῇ τὸν περὶ ἀθανασίας ψυχῆς Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος! Εἰς τὴν συνάναστροφὴν τούτων πολὺ μεγαλειότεραν εὐχαρίστησιν εὗρισκω, ἢ εἰς τὸν πάταγον τῶν κεράτων καὶ τῶν σκύλων! Ἐντεῦθεν προέκυψεν ἡ καταφρόνησις τῆς ἐπιγείου εὐτυχίας καὶ λάμπειας, καὶ ἐκείνη ἡ ἀπόφασις, ὥστε τὸ ἀνόμως προσφερόμενον αὐτῇ διάδημα ν' ἀποβάλλῃ εἰποῦσα. «Τοῦτο σημαίνει: χλευάζειν τὸν Θεὸν καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, ὅταν τις κλέπτῃ καὶ μίαν δραχμὴν, καθ' ὅσον ἔχει ἔλεγχον συνειδήσεως» ἀλλ' οὐδέποτε πρέπει ν' ἀρπάξῃ ἐν διάδημα. «Ἄλλως τ' ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσῳ νέα, οὐδὲ τόσῳ ἄπειρος τῶν πανουργιῶν τῆς τύχης, ὥστε ἕνεκα τούτου νὰ συλληφθῶ εἰς τὰς παγίδας τῆς. Ἐὰν δὲ αὕτη πλουτίξῃ τινάς, κάμνει τοῦτο μόνον, ὅπως καταντήσῃ αὐτοὺς ἀνδράποδά τῆς. Ἐτέρους ἐξυψοί, ὅπως χαρῇ εἰς τὴν κατάπτωσίν των. Ὅν χθὲς ἐλάτρευε, σήμερον χλευάζει! Ἐὰν ἐπιτρέψω σήμερον εἰς τὴν τύχην νὰ μοὶ περιβάλλῃ διάδημα, ὀφείλω αὐριον ν' ἀφήσω, ὅπως ποδοπατηθῶ ὑπ' αὐτῆς.

2. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εἰδωλολατρείας, ὅτε ἡ γενναίότης καὶ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη ἦσαν αἱ πρῶται ἀρεταί, εἰς ἀμοτέρας αἱ γυναῖκες εἶχον μέγιστον μέρος!

Ἐντεῦθεν ἡ ἔκτακος ἰσχὺς καὶ ἐνόχλησις τῶν Γοργόνων καὶ Ἀμαζόνων. Ἐντεῦθεν καὶ αἱ Ἀργεῖαι ἔλαβον ἐκ τοῦ ναοῦ τὰ ὅπλα, καὶ ἐδίωξαν τὸν Κλεομένην τῆς πόλεως. Ἐκ τούτου πνεύματος ἐμφορούμεναι αἱ Σπαρτιάτιδες μητέρες μετέβαινον εἰς τὸν ναόν, ὅπως εὐχαριστήσωσι τοὺς Θεοὺς, ὅτι οἱ υἱοὶ των ἔπεσον ἐνδόξως ὑπὲρ πατρίδος. Ἐντεῦθεν ὁ

ἠττηθεὶς Λακεδαιμόνιος ἠσχύνετο νὰ παρυσιασθῇ εἰς τὴν γυναῖκα του. Ἐξ ὁμοίας τινὸς αἰτίας οἱ Κελτοὶ διωρίζον διαιτητὰς τὰς γυναῖκας. — Καὶ αἱ Γερμανίδες κατὰ τὴν συμπλοκὴν ὥθουν τοὺς ἄνδρας καὶ υἱοὺς των πρὸς τοὺς ἐχθρούς. — Κατὰ δὲ τὴν στέφιν τῶν παλαιῶν Γερμανῶν ἔλεγον πάντοτε εἰς τὴν γυναῖκα. Ἀπὸ τοῦ νῦν ἔση κοινωνὸς τῆς ἐργασίας καὶ τῶν κινδύνων.

II ΞΕΝΗΤΕΙΑ.

Ἦσαν ἀηδόνι μοναχὸ θρηῶν κι' ἐγὼ ἴστα ξένα,
Τῆς ἐρημίας μου σύντροφος δὲν ἔχω πλὴλ κανένα,
Ἐδῶ στήν ξένη γῇ!
Μήτ' ἔνα χεῖλι φιλικὸ δὲν εὗρηκα ἀκόμα,
Καὶ μόνος, καὶ κατάκοπος μέσ' τὸ ξερό μου στρῶμα
Πέφτω κι' ἀναστενάζοντας ἠθυᾶμαι τὰ παλῆά μου
Καὶ κλαίω! Ἀρά γε κι' ἐγὼ δὲν εἶχα τὰ δικά μου
καλά. Καί, στήν πατρίδα μου, δὲν εἶχα κι' ἐγὼ φίλους;
Ἀχ! Ἀμ' ἐδῶ, στήν ξενιτειά, εὗρησκω μόνο σκύλο σ,
Σ' αὐτὴ τὴν ἐρμη γῇ!
Ἀχ! Μύριους ἀναστεναγμοὺς κι' ἂν βγάξω τὴν ἡμέρα
Τί μ' ὠφελοῦν Εἶμαι μακρὰν καὶ μόνος ἐδῶ πέρα,
Ἐδῶ στήν ξένη γῇ!
Ἀλλοίμονον εἰς τὸν θνητὸν ποῦχει καρδιά καὶ μένη!
Στὸ χωρισμό τ' ὁ στεναγμὸς μονάχα τ' ἀπομένει!
Στὰ στήθη μου ἔχω φωτιά, στὸ νοῦ μ' ἀνεμοζάλη,
Καὶ μόνος παραδέρνουμεν κοντὰ στὸ περιγιάλι!
Γιὰ μόνη μου παρηγορά, γιὰ μόνη συντροφιά μου,
ἔχω ἡνὸς ὄνομα γλυκὸ γραμμένον στήν καρδιά μου,
Σ' αὐτὴ τὴν ἐρμη γῇ!
Ἀχ! Νᾶξερα, θὰ ξαναβρῶ θὰ ξανασυναντήσω
Τὸ ὄνομα ποῦχω στήν καρδιά ἅμα γυρίσω πίσω,
Ἀπὸ τῆς ξένης γῇ!...

ΗΛΙΑΣ Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΑΡΕΣΚΟΝΤΑ ΤΟΙΣ ΠΟΛΛΟΙΣ

Ἑλληνίζων ἄστυνóμος Πατρῶν, προσκαλῶν τὸν Ῥουμελιώτην κλητῆρα αὐτοῦ, τῷ λέγει «πῆγαινε εἰς τὴν συνοικίαν Φ. Ἐκεῖ εἶνε κᾷτι χοῖροι. Νὰ τοὺς φέρῃς ἐδῶ, καὶ νὰ τοὺς ἐμβάσῃς εἰς τὴν αὐλήν.» Ὁ πτωχὸς Ῥουμελιώτης, μεταβαίνει ἀμέσως εἰς τὴν

ἄνω συνοικίαν, καὶ διευθύνεται πρὸς τὸν γεροντότερον τῶν ἐκεῖ τεχνιτῶν, ὃν καὶ ἐρωτᾷ ποιοὶ ἦσαν χῆροι τῆς συνοικίας ἐκείνης. Ὁ σεβάσμιος τεχνίτης ὑπέδειξεν αὐτῷ τέσσαρας πέντε ὁμοτέχους του, χῆρους κατὰ κακὴν τῶν τύχην, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ κλητὴρ, ὅτι τοὺς ζητεῖ ὁ κ. ἀστυνόμος. Αὐτοὶ δὲ μετ' ἀπορίας τῶν ὑπήκουσαν, καὶ μετὰ τοῦ χυδαίου τὴν γλῶτταν, ὥς ἤθελεν εἶπει διδάσκαλος ἐμπροσθοδρομικός, διευθύνθησαν πρὸς τὴν ἀστυνομίαν, ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ὁποίας διέταξεν αὐτοὺς ὁ κλητὴρ νὰ μένωσι μέχρις οὗ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀστυνόμενον. «Τοὺς ἔφερα» ἀναφωνεῖ μετὰ χαρᾶς ὁ ἀξιοτίμος ἐκ Στερεᾶς Ἑλλάδος κλητὴρ, καὶ ὁ ἐλληνιστὴς τῆς ἀστυνομίας «νὰ εὐκαιρήσω, καὶ ἔπειτα σοῦ λέω». Ταῦτα καὶ ἀνήγγειλε τοῖς χηρεύουσιν ὁμοτέχνους ὁ διὰ τὰς ἀμαρτίας τῶν ἀνελλήνιστος κλητὴρ, ἀλλ' οἱ κ. βιομηχανοί, ἀνυπομονοῦντες, διότι εἶχον καὶ μαγαζεῖα, εἰσορμῶσιν ὁμοθυμαδὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀστυνόμου, καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ τοῖς εἴπῃ τί τοὺς θέλει, διότι ἀφῆκαν τὴν δουλειὰ τους στὴ μέση. Φαντάσθητε τὴν θέσιν τοῦ ἀστυνόμου, ὅτε εἶδεν ἀντὶ χοίρων χῆρους. Φαντάσθητε δὲ καὶ τὴν θέσιν τοῦ κλητῆρος, καθὼς καὶ τῶν χῆρων βιομηχάνων.

*
* *

Φούρναρης θέλων νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν δικταγὴν τῆς ἀστυνομίας, ἀποφασίζει καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ ἐπιγραφὴν. Ἐχων ὅμως ἴδιον συντακτικόν, γράφει: «Κώστας φούρνος Γιάννης ψήστης». Ἦθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ μὲν κτήτωρ τοῦ φούρνου ὀνομάζεται Κώστας, αὐτὸς δὲ, ὁ ψήστης, Γιάννης.

*
* *

Ἰερεὺς ἀνιέρως, ψάλλων ἁγιασμὸν ἐν τινὶ οἰκίᾳ, μεταχειρίζεται διαφόρους παρενθέσεις ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν οἰκοδέσποιαν. Καὶ λοιπὸν «Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίζομένου σου Κύριε (τί καλὰ μαγειρεῖς, Νιόναινα;), ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις (μωρ' ἐπίασε

δουλεῖα ὁ Μπάμπης;)· τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσημαρτύρησεν, ἀγαπητόν Σε υἱὸν ὀνομάζουσα (σὲ μπαρμπεριὸ νὰ τὸ βάλῃς τὸ παιδί)· καὶ τὸ πνεῦμα ἐν εἵδει περισσεύας (ὦραϊο σπητόπουλο τοῦτο!) κλπ.

*
* *

Παιδίον εὐρὸν ζευγὸς διόπτρων, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ μὴν ἔχουν γυαλιά, καὶ θέλον νὰ παίξῃ, ἔδωκε ταῦτα εἰς τὴν γραῖαν νόναν του λέγον: «Πάρε, νόνα, ἓνα ζευγάρι γυαλιά ποῦ σοῦφερα ἀπὸ τὸν ἔμπορα, γιὰ νὰ δοκιμάσῃς ἂν σοῦ κάμουν». Καὶ ἡ νόνα χωρὶς νὰ διακρίνῃ τί γυαλιά τῆς δίδῃ ὁ ἔγγονός της, τὰ ἐφόρεσε καὶ ἤρξατο νὰ παρατηρῇ τὰ περὶ αὐτὴν ἀντικείμενα, διὰ νὰ δοκιμάσῃ δηλ. ἂν βλέπῃ καλὰ μὲ αὐτά. Δὲν τῆς ἔκαμαν ὅμως φαίνεται, καὶ ἐπιστρέφουσα ταῦτα εἰς τὸν ἔγγονόν της λέγει: «Μπα παιδάκι μου, καλλίτερα βλέπω μὲ τὰ μάτια μου.»

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος» μαθηάνομεν ὅτι σοβαροὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν σπουδαίαν δημοσιογραφίαν ἀπασχολεῖ ἐν Γαλλίᾳ περιεργὸν κοινωνικὸν καὶ ἄμα οικονομολογικὸν ζήτημα, ἡ φορολογία τῆς ἀγαμίας. Ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνυπᾶνδρων ηὐξήθη ἀπὸ τινος καταπληκτικῶς—μόνον οἱ Παρίσιοι ἐκτρέφουσιν ὑπὲρ τὰς 500,000 ἀγάμων ἀνδρῶν, ἐνῶ εἰς 379,000 μόνον συμποσοῦνται οἱ εὐτυχεῖς σύζυγοι τῆς μεγαλοπόλεως ἐκείνης—συνηύξησε δ' ὡς ἐκ τούτου καὶ ὁ κίνδυνος προφανοῦς κοινωνικοῦ ὀλέθρου, πολλοὶ ὑπάρχουσιν οἱ φρονούντες, ὅτι ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῇ βαρὺτατος φόρος ἐπὶ τῆς περιουσίας καὶ τῶν οἰωνδήποτε εἰσοδημάτων παντός, ὅστις, τριάκοντα ἢ τριάκοντα καὶ πέντε ἡδὴ ἔτη γεγονώς, δὲν θέλει νὰ νυμφευθῇ. Ἐσχηματίσθη δὲ σύλλογος ἐν Πκρισίσις ἀνδρῶν,